

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Carnis maceratio in S. Ignatio non vulgaris. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

tifice impetrarunt. Cuius tamen loco ille, certum Rosarij, pensum quotidianis, cum euigilasset à somno, persoluebat. Quoniã verò in alijs quoque precibus, ac præsertim Missæ Sacrificio, idè cœcitatibus subibat periculum, & Medicorum consilio, & Sociorum impulsu, precari Dominum instituit, ut sibi liceret interdum à lachrymis temperare, idque obtinuit. Si quidem ex eo tempore, tantum in lachrymas ius & arbitrium obtinuit, ut earum quasi habenas, prout vellet adduceret, atque remitteret, tam constanti & æquabili diuinæ consolationis gratia, ut cum arcescerent lachrymæ, deuotionis tamen viueret fructus, & cohibitus fletus, circumfluentem diuinæ visitationis copiam, nihil omnino reprimere. Porro in quâ Missâ ter saltem non ferebat, se indeuotum & aridum existimabat. Tam feruenter orabat, ut ex intentione animi, morbum multoties contraheret. Et semel in extremum vitæ discrimen adductus est, quod die Natalis Domini, duo Sacra sine interruptione fecisset: idè nisi validus erat viribus, & bene sanus ac vegetus, Sacrificium Missæ offerre non poterat. Quinimò obseruauerunt domestici, etiam dum robustus esset & sanus, eum sæpè incidisse in morbum, post Sacrum. Non rarò verò ita ad ipsum sacrum altare languebat, ut ab eo, alienis manibus ad cubiculum asportari debuerit, suis pedibus, præ diuinis languoribus, subsistere non valens.

Tã magnis in quotidiano Sacro, (quod quotidie sub vesperam in Missâ ordinabat, & accuratè perlegebat totum) consolationibus perfundebar, ut redundante in corpus diuinarum voluptatum magnitudine, liberè respirare, & proloqui omnino verbum ac pronunciare non posset, quo ad tanta illa diuinæ dulcedinis copia verberataque remitteret. Interdumque, fiebat, ut preces inter & Sacrificia, tantis ardoribus æstuarer, ut omnes partes corporis exardescerent, facies instar purpuræ ruberet, venæque omnes manifestè cordis palpitacione migarent; inrerdum verò etiam pilus capitis inhorresceret. Neque tantum in Sacrificio Missæ ita intendebat animum, sed in minimis etiam rebus, quæ ad Deum pertinerent. Cum mensæ benedicebat, cum à prapdio Deo gratias agebat; in reliquis demum rebus, ita se uocabat animum, seseque colligebat, ut non tantum mente, sed ipsis etiam oculis cernere præsentem Deum videretur: & ita mès eius inflammabatur interior, ut facies etiam accenderetur, & tota, quod sæpè stupefacti animaduertuerunt domestici, quodammodo ignesceret. Nullus quantum suis strepitus, si nullà eius culpâ accideret, **GENATIVM** obturbabat orantem. In diuinis rebus habebat se magis passiuè quàm actiuè, ut loquuntur Scriptores Theologiæ mysticæ, qui supremus ac perfectissimus contemplationis gradus ab ijs traditur. Sæpè inter orandum abstrhebat, à sensibus, semel verò, idque pri-

mo à sua cõuersione anno alienatus à sensibus, per octo dies in perpetuâ extasi, sine villo cibo & potu, mortuum similis persistit. Atque interim pij quidam homines, mortuum rati terræ mandassent, nisi contemplati omnia diligentius, ac pertentato corpore, latentem in eo vitam, ex tenui cordis palpitacione sensissent.

CAPVT DECIMUM.

Carnis maceratio in S. Ignatio non vulgari.

SCiens Beatus Pater, iuncta diuini famulatus, Scarnis macerationem exigere, tanquam prima vitæ spiritualis & Christi tyrocinij elementa, quamprimum per valetudinè licuit, carnè modis varijs cœpit affligere; non quod rebellem experiretur spiritui, quandoquidem vt supra dictum est, diuino munere, omni sensu libidinis caruit, à primo vitæ melioris exordio; sed vt penitentia acrimoniã, fordes antea vitæ elueret, numenque cœlestè sibi magis ac magis propitium redderet. Totam itaque hebdomadam, excepto die Dominico, ieiunabat, panè emendicato simplici, & aqua contentus: humo nudà vel asseribus nullà re stratis, inter mendicorum quiescens cubabat: cibi ac somni parcissimus, cilicio asperrimo, & præterea catenâ seu cingulo ferreo carnes atterebat: capite & pedibus initio nudis, & sine vllis calcæis; deinde cum studijs daret operam, soleis calcæorum perforatis, utebatur. Itinera hyeme sæuiente semiamictus faciebat, quamuis è cœlo densa nix caderet, ac tristi gelu cuncta inhorrescerent. Singulis quoque diebus ter sese flagellis, etiam ferreis quàm acerrimè cædebat, & constanter id omne refugiebat, quod aliquam posset afflictio corpori delectationè vel leuamen asserre. Itaque cum esset decoro vultu, & egregiã totius corporis firmitate, fractis paulatim viribus, omnis ille vigor acerrimi bellatoris, & forma viridis iuuetæ prorsus elanguit. In extremâ deinde ætate, penitentiarum seueritate, studijs, laboribus, malisque assiduis fractâ, et si ea victum exigeret meliorem, cibi potusque fuit parcus adeo, ut domestici obstupescerent, & gustatum funditus perdidisse videretur: Nisi si quando pauculis vesceretur castaneis, quæ in Italiã & Hispania, mendicorum cibaria sunt. Cibus eius extra ieiuniorum dies, caro erat agnina, vel alia nõ maioris pretij, vitulinam, pullos, aliamuè ex ijs quæ in delicijs sunt, non admittebat, etiam si hospites ad conuiuium inuitatos haberet. Nulli vnquam ferculo, quamuis famelicus aruisset, nihil vnquam inter edendum est questus, licet per adiutorum incitiam incuriamuè, cibaria male cocta conditaque, vinum etiam acidum præberetur. Nihil denique sibi proprie apponi vo-

luit vnquam: & grauior administrum aliquando puniit, quod vnueracem, vni sibi præter cæteros attulisset. Quæ sanè peritus rerum æstimator, haud ita leuia duxerit, si hominis vel ætatem ipsam sinilem, cui multa dantur, vel infirmitates valetudinis, quæ in S. IGNATIO erant frequentes, & penè assidui dolores & nausæ ventriculi, vel denique summam inter suos potestatem & licentiam, suo, vt ita dicam, arbitrato viuendi, consideret. Somno quatuor circiter horas tribuebat. Cubiculo semper vsus est perangusto, humili, tenebricoso, & simpliciter laborato, longo 29. lato 14. alto 10. palmis.

CAPVT VNDECIMVM.

Amor insignis proximorum in S. Ignatio.

VT primùm è peccatorum cæno emerit S. IGNATIVS, confestim ad cæteros ex eodè cæno extrahendos incubuit: totamque deinceps vitam hæc in re traduxit, cum innumerabili animarum bono, & maximo S. Ecclesiæ incremento. Ob id ipsum ingenti labore, & incommodo, victu semper emendicato se sustentans, literis operam dedit per annos circiter duodecim, eas post annum ætatis 30. aggressus. Barcinone cum in Grammaticæ studio versaretur, quoddam Monasterium Monialium, solutâ admodum disciplinâ, corruptisque tunc moribus; ad veterem sanctimoniam omni studio reuocare nitebatur, idque effecit, vt pleræque ad salutarem penitentiam officiumque traductæ sint. Quod nefarii quidam amatores vbi sensere, aditumque sibi ad optata flagitia, magis in dies obseptum videre, in extremam efferrati rabiem, S. IGNATIVM ex insidijs adorti, sustibus ita malè acceperunt, vt dies aliquot in lecto iacuerit. Sed vix dum receptis viribus, minimè suo malo perterritus, ad instituta charitatis officia, redijt alacer. Cumque eum amici monerent, & per Deum obtestarentur, ne denudè in capitis discrimen daret sese: *Quid mihi optatius, inquit ille, quàm pro Christo Domino, meumque proximis emori?* Parisijs, amicum à turpi cuiusdâ scemine consuetudine frustra sæpè reuocare conatus, sciens vicum, quem ille ad fœdi sceleris voluptatem transiturus erat in stagno viæ proximo, tempestate licet perfrigidâ, sese nudus collo tenus immerisit, atque vt appropinquantem conspexit: *Quò, quò miserime properas, ait, nonne intentum in te diuinæ iustitiæ gladium vides? Perge porò perge, nefariam istam explere libidinem, ego me hic tam diu tuâ causâ macerabo. quoad cœlestes iras, meo malo auertam abs te. Quo spectaculo ille percussus, demiratusque tantam S. IGNATII charitatem, in posterum ab illa pestiferâ familiaritate sese con-*

Lancij Opusc. Tom. 2.

tinuit. Quendam à vitâ rectè inchoatâ, ad vomitum redire cogitantem, vt ab impio proposito retraheret, totum triduum omni cibo potuque abstinuit, precesque cum lachrymis pro eo fudit, & perseverantiam in bene cæptis, inconstanti illi impetrauit. Per studiorum tempus, quotidie tēpus aliquod proximorum salutem dabat. Omnes quos potuit semper, ad virtutem ac pietatem exercitijs & pijs sermonibus trahebat. In patriâ verò sua institutionem Sodalitatis SS. Sacramenti præcipuè adiunxit; curauitque vt in meridie daretur signum campanæ ad orandum, pro existentibus in peccato mortali, & in purgatorio; vtque tolleretur alearum vsus, vitæque ac mores incolarum, & Ecclesiasticorum reformarentur. Dicebat se, siquidem ad animarum salutem pertineret, paratissimum esse, nudis pedibus, cornibusque onustum per plateas incedere, nullum denique reculare habitum, aut ridiculum, aut probrosam, qui esse utilis hominibus posset. Quod re ipsa comprobauit, si quando se occasio obtulit. Hanc etiam ob causam Hierosolymam summis laboribus & incommodis, vitæque periculis inuisit, vt ibi fideles in pietate iuuaret, infideles verò conuerteret. Ecce ad hoc ipsum perficiendum postea, collectis nouem egregijs socijs, voto se obstrinxit. Quod si non liceret exequi, operam suam ac Sociorū Romano Pontifici in auxilium animarum obtulit. Eundem ob finem Societatem Iesv, non sine magnis difficultatibus instituit, validè sese opponente sathanâ. Eiusque finem hunc esse voluit, vt in eâ, omnes non solum salutis & perfectioni propriarum animarum vacarent; sed impensè in salutem ac perfectionem proximorum incumberent: illiusque hanc esse vocationem declarauit, diuersa loca peragrarè, & vitam agere in quâuis mundi plagâ, vbi maius Dei obsequium & animarum salus speretur. Quas vt adiuuaret vberius, rationem viuendi in exterioribus, non Eremiticæ, sed Christi & Apostolorum vitæ conformem esse voluit: hoc est, in victu vestituque communem, cum honestis eius regionis clericis. Per quam Societatem, quid in Ecclesiâ Dei effecerit, & ad hunc diem per filios suos, (in Prouincijs 33. & domicilia 516. distributos, qui ante annos sex, numerantur 1312. efficiat, recti & non inuidi rerum æstimatores, probè norunt, & inimici S. Ecclesiæ, ijdemque & Societatis maximi, fatentur. Si necesse esset ad auellendum aliquem à vitâ improbâ, non erubesceret iuuantis studio, sua secularis vitæ patefacere peccata. Quâ ratione, non vnum penè desperatum adiunxit. Ex eodem proximorum salutis amore ardenti, manarunt insignia pietatis opera per eum instituta. Nam vt nihil dicam de Societatis Scholis, ad erudiendam iuuentutem aptis, in orbe terrarum numerosissimis, ex quibus omnibus antea actis annis, viri S. Ecclesiæ & Reipub. Christianæ prodierunt,

D d d 3